

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6CoCsp/30/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3518201277
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3518201277.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a členov senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a Mgr. Marka Anovčina v spore žalobcu Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., so sídlom Bratislava, Bajkalská 30, IČO: 31335004, proti žalovaným 1/ Bc. T. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. Y. nad U., R. XXX/XX, 2/ H. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. Y. nad U., R. XXX/XX, o zaplatenie 9.998,40 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných 1/, 2/ proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 9Csp/25/2018-147 zo dňa 23. januára 2020 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej vyhovujúcej časti I. a vo výrokovej časti III. o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e** .

Žalobcovi **p r i z n á v a** voči žalovaným 1/, 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalovaným 1/, 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 9.998,40 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 24.01.2017 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Výrokom III. žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100%. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd žalovaných 1/, 2/ zaviazal k zaplateniu sumy 9.998,40 Eur s 6,69% ročným úrokom z úveru zo sumy 9.678,19 Eur od 24.01.2017 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 9.998,40 Eur od 24.01.2017 do zaplatenia a k náhrade trov konania. Z vykonaného dokazovania súd zistil, že žalobca ako veriteľ a žalovaní 1/, 2/ ako dlžníci uzavreli dňa 28.01.2014 podľa § 497 až 507 Obchodného zákonníka Zmluvu o úvere (ďalej len "Zmluva"), ktorej predmetom bolo poskytnutie mimoriadneho medziúveru pod číslom 4502260302/5900 vo výške 10.000,- Eur, pričom po pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení, na základe ktorej bol mimoriadny medziúver poskytnutý, a súčasne pri dodržaní všetkých zmluvných podmienok sa mimoriadny medziúver zmenil na stavebný úver pod číslom 4502260601/5900 vo výške približne 5.911,78 Eur. Bola dohodnutá úroková sadzba 6,69 %, pričom výška mesačnej splátky úrokov z medziúveru bola 55,75 Eur, počet splátok úrokov bol 252 a splatnosť splátok úrokov z medziúveru bola 55,75 Eur. Ako vyplývalo z článku XI. bod 11.1. Zmluvy, právny vzťah medzi zmluvnými stranami sa riadi právnym poriadkom SR, Obchodným zákonníkom, Občianskym zákonníkom a zákonom č. 310/92 Zb. o stavebnom sporení v znení neskorších noviel a Všeobecnými podmienkami pre zmluvy o stavebnom sporení pre fyzické osoby. Listom zo dňa 10.11.2016 upozornil žalobca žalovaných na skutočnosť, že dňa 30.11.2016 vyhlási mimoriadnu splatnosť úveru, nakoľko dlžníci neuhradili dlžné splátky vrátane splátky za november 2016 spolu vo výške 192,26 Eur. V prípade, že dlžníci neuhradia dlžné splátky, boli informovaní, že dostanú informáciu o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru. Listami zo dňa 23.01.2017 oznámil žalobca obom žalovaným, že ku dňu 23.01.2017 nastáva mimoriadna splatnosť celého úveru a žiadal vrátenie celkovej

dĺžnej sumy 10.238,40 Eur do 5 dní od tohto upozornenia. Źalovaný 1/ prevzal oznámenie 27.01.2017, Źalovaný 2/ zásielku neprevzal. Právne vec súd posúdil podľa § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 1, § 2 ods. 1 písm. a/, b/, § 7 zákona č. 310/81992 Zb. o stavebnom sporení, § 52 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy. Súd uviedol, že bolo zrejmé, že uzatvorená Zmluva obsahovala všetky zákonom predpísané náležitosti, keď jednoznačne identifikuje veriteľa (stavebnú sporiteľňu), určuje úrokovú sadzbu medziúveru, podmienky poskytnutia a splácania úveru (výška splátky, splatnosť). Zároveň uzatvorená zmluva obsahovala aj všetky náležitosti stanovené zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (§ 9), teda vrátane tých, ktoré sú nevyhnutné a ktorých neuviedenie by v súlade s § 11 mohlo viesť k sankcii bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Medzi stranami Zmluvy boli podmienky dojednaná jednoznačne, pričom zo strany Źalovaných bolo zrejmé, v akej výške im bol úver poskytnutý, v akej výške ho majú splácať, aká je celková čiastka medziúveru, ktorý museli zaplatiť, aká je úroková sadzba, počet a splatnosť jednotlivých splátok. Pokiaľ ide o námietky Źalovaných, súd poukázal na skutočnosť, že Smernica rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách bola transformovaná do vnútroštátnych predpisov, jej priame použitie je v tejto chvíli bezpredmetné. Čo sa týkalo poplatku za poskytnutie úveru vo výške 120,-Eur, bolo potrebné uviesť, že Źiadne zákonné ustanovenie nevyklúčovalo uplatnenie odplaty za poskytnutie úveru. Už priamo Obchodný zákonník, podľa ktorého strany zmluvu uzatvorili, umožnil v § 499 uplatnenie odplaty za poskytnutie úveru v prípade, že poskytovanie úverov je predmetom podnikania veriteľa. Rovnako § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka nevyklúčil odplatu za poskytnutie úveru, pričom Nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z.z. stanovilo jej maximálnu výšku. Výška odplaty dohodnutá v zmluve pritom zodpovedá § 1 citovaného Nariadenia vlády SR. Nárok na zaplatenie poplatkov si Źalobca voči Źalovaným neuplatnil. Pokiaľ ide o rozdelenie splátky na úroky a istinu, poukázal súd na Uznesenie NS SR zo dňa 17. apríla 2018 sp.zn. 3 Cdo 56/2018, z ktorého vyplýva, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ ďalej Źalovaní poukazovali na rozpor zmluvy s dobrými mravmi, tento súd nezistil. Z obsahu uzatvorenej zmluvy sú podmienky poskytnutia úveru jasné, Zmluva nie je v rozpore so zákonom, zákon neobchádza. Nie sú pravdivé tvrdenia Źalovaných, že úroky platili bez právneho dôvodu, nie je jasné, koľko v skutočnosti zaplatili, že Źalobca klame spotrebiteľov. Súd preskúmal aj Źalovanými namietané náležitosti zmluvy, priemernú hodnotu RPMN a nezistil, v čom konkrétne by tieto boli v rozpore so zákonom, či skutočnosťou. Rovnako aj to, aké nekalé obchodné prakticky mal Źalobca použiť. K tvrdeniu Źalovaných, že Źalobca im predložil formulárovú zmluvu súd uviedol, že zákon nevyklúčuje predloženie a použitie formulárových zmlúv, teda zmlúv, ktoré sa štandardne používajú pre viaceré osoby, úlohou súdu je iba posúdiť, či sa tieto zmluvy odkláňajú od zákona, resp. zákon nedodržia (či obsahujú zákonom predpísané náležitosti). Za tým účelom boli vytvorené zákony o ochrane spotrebiteľa, o spotrebiteľských úveroch, boli doplnené ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách v Občianskom zákonníku. Vychádzajúc zo všetkých týchto skutočností súd Źalobe Źalobcu v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 9.998,40 Eur vyhovel. Źalobca poskytol Źalovaným úver dňa 30.01.2014 vo výške 8.000,-Eur a dňa 14.12.2015 vo výške 1.880,-Eur. Dĺžná suma ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru bola vo výške 10.238,40 Eur, z čoho istina predstavovala 9.678,19 Eur a úroky (vo výške 6,69%) 320,21 Eur. Poplatky si Źalobca neuplatňuje (boli vo výške 240,-Eur). Súd tak Źalovaných zaviazal k zaplateniu sumy 9.998,40 Eur. Pokiaľ ide o zmluvný úrok 6,69 % ročne, ktorý si uplatnil Źalobca z nezaplatennej istiny 9.678,19 Eur od 24.01.2017 do zaplatenia, súd v tejto časti Źalobu zamietol. Je preukázané, že sporové strany si dojednali zmluvný úrok 6,69% ako fixný do doby splatnosti úveru. Źalobca však v zmysle zmluvných dojednaní pristúpil k zosplateniu celého úveru. Vychádzajúc z toho, že ide o plnenie zo spotrebiteľského úveru podľa názoru súdu Źalobcovi zmluvný úrok z omeškania odo dňa účinkov zosplatenia nepatrí. Źalovaní sa s plnením svojho peňažného záväzku vo výške ku dňu zosplatenia (istina 9.678,19 Eur a úroky 320,21 Eur) dňom 24.01.2017 (deň nasledujúci po zosplatení) dostali do omeškania, preto ich súd zaviazal zaplatiť aj úrok z omeškania a to vo výške 5% ročne zo sumy 9.998,40 Eur v súlade so Źalobou Źalobcu vychádzajúc z § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 10c Nariadenia vlády SR č. 87/1995 a § 3 ods. 1, ods. 2 tohto nariadenia. O trovách konania súd rozhodol tak, že úspešnejšiemu Źalobcovi priznal plnú náhradu trov konania. Neúspech Źalobcu bol iba v časti týkajúcej sa nepriznania riadneho úroku, čo je zanedbateľné vo vzťahu k celkovej dĺžnej sume.

2. Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie Źalovaní 1/, 2/. Namietali, že Źalovaná pohľadávka v sume 9998,40 eur z úverovej zmluvy číslo 4502260601 je premlčaná. Uviedli, že riadna splátka v sume 69,21 eur nie je uhradená 3 mesiace po sebe a to za mesiace 01/2015, 02/2015 a 03/2015 kedy Źalobca mal zosplatiť úver. Z tabuľke, ktorú Źalovaní priložili k odvolaniu je vidieť úhrada sumy 70 eur 04.02.2015 avšak z tejto sumy sa podľa Źalovaných uhrádzala splátka za november 2014

v sume 21,56 eur a december 2014 v sume 48,44 eur. Čiže splátka za január 2015 bola uhradená až v apríli 2015. Žalovaní poukázali na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 19Co/211/2016 zo dňa 13.10.2016 z ktorého vyplýva, že premlčacia doba začína plynúť od zročnosti nesplnenej splátky, pre ktorú sa stal zročný celý dlh a nie od zosplatnenia celého dlhu. Rovnako tak poukázali na rozsudok Krajského súdu Trenčín č.k. 4Co/410/2016 zo dňa 21.09.2017. Ďalej žalovaní namietali, že zmluva č. 4502260601 obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a to, že nebola vyplatená celá suma písaná v úverovej zmluve a to 10000 eur, ale len 9880 eur a druhá neprijateľná podmienka je upomienka v sume 15 eur kedy je dovolené si účtovať upomienku len v sume skutočných nákladov ktoré dodávateľ vynaloží na informovanie spotrebiteľa o meškaní splátky, čiže suma 15 eur má skrytý sankčný charakter. Už jedna neprijateľná podmienka spôsobuje, že úver je bezúročný a bezpoplatkový. Žalovaní 1/, 2/ navrhovali zrušiť napadnutý rozsudok v celom rozsahu a zaviazat žalobcu na náhradu trov konania.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaných 1/, 2/ uviedol, že podanie žalovaných neobsahuje zákonom stanovené náležitosti, a preto navrhoval, aby odvolací súd odvolanie žalovaných odmietol. V prípade, ak by súd odvolanie žalovaných neodmietol, tak k podanému odvolaniu uviedol, že súd sa na základe vykonaného dokazovania v dostatočnom rozsahu vysporiadal so všetkými podstatnými skutkovými tvrdeniami sporových strán, v súlade s princípom právnej istoty. Súd prvej inštancie podrobil zmluvu o úvere podrobnému skúmaniu a dospel k záveru, že zmluva o úvere obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti. Zo strany žalovaných neboli do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí predložené žiadne ďalšie dôkazy ako ani ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania. Z obsahu odvolania podaného zo strany žalovaných nebolo žiadnym spôsobom zrejmé, že by súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým tvrdeniam. Žalobca mal za to, že podané odvolanie zo strany žalovaných je iba účelovým prostriedkom k oddialeniu plnenia si povinností v zmysle žalobou uplatneného a rozsudkom priznaného nároku, nakoľko žalovaní svoj záväzok voči žalobcovi do dnešného dňa neuhradili ani čiastočne. Žalobca navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 23.01.2020 sp. zn. 9Csp/25/2018 ako vecne správny potvrdil.

4. Žalovaní 1/, 2/ v písomnej replike k vyjadreniu žalobcu uviedli, že splnili všetky náležitosti podaného odvolania. Žalovaní zopakovali svoju argumentáciu z podaného odvolania. Uviedli, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných a poskytnutých dôkazov k nesprávnemu skutkovému zisteniu. Žalobca zahrnul do celkovej výšky úveru poplatok za spracovanie úveru a započítal svoju pohľadávku na zaplatenie predmetného poplatku voči pohľadávke spotrebiteľa na poskytnutie spotrebiteľského úveru, pričom takáto dohoda o započítaní obsiahnutá v zmluve o spotrebiteľskom úvere podľa žalovaných môže s najväčšou pravdepodobnosťou napĺňať znaky neprijateľnej podmienky v súlade s ustanovením § 53 ods. 1, prvej vety zákona č.40/1964 Zb. Občiansky zákonník. Súdom skúmal či zmluva obsahuje podstatné obligatórne náležitosti vyžadujúce zákonmi „nezaoberal sa či v zmluve sú správne údaje a to výška úveru a ročná RPMN, ako aj celkové náklady koľko spotrebiteľ zaplatí za poskytnutý spotrebiteľský úver. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s paragrafom 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. Súdom prvej inštancie vôbec neriešil overenie bonity žalovaných, či žalobca podľa zákona dodržal postup overenia bonity. Súdom prvej inštancie sa nesprávne vysporiadal ohľadne zosplatnenia úveru. Podľa názoru žalovaných zo strany žalobcu neboli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti. Žalovaní 1/, 2/ namietali tiež premlčanie. Navrhovali, aby odvolací súd vrátil vec na nové konanie a zaviazal žalobcu na náhradu trov konania.

5. Žalobca v písomnej duplike zopakoval, že podľa jeho názoru odvolanie ako podanie žalovaných nespĺňa náležitosti a súd by ho mal odmietnuť. Žalobca poprel tvrdenie žalovaných o tom, že by dohoda o započítaní obsiahnutá v zmluve o spotrebiteľskom úvere bola neprijateľnou podmienkou. Žalobca uviedol, že započítaním pohľadávok len umožnil žalovaným uľahčenie a urýchlenie zaplatenia poplatku za poskytnutie úveru. Žalobca mal za to, že výpočet RPMN bol správny. Zmluva bola uzatvorená písomne a je podľa žalobcu platná. Žalobca poprel, že by sa dohoda o výške úrokov priečila dobrým mravom. Žalobca dostatočne skúmal aj bonitu žalovaných, keď vykonal dopyt v príslušných registroch. Zásielka obsahujúca vyhlásenie mimoriadnej splatnosti bola podľa žalobcu žalovaným riadne doručená. Žalobca mal napokon za to, že jeho nárok bol uplatnený včas, a teda v danej veci ešte neuplynula premlčacia doba. Žalobca navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

6. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v napadnutom rozsahu podľa § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP"), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebný v napadnutej výrokovej časti I. a III. podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

7. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalovaných 1/, 2/ dodáva nasledovné:

8. Súd prvej inštancie správne posúdil právny vzťah medzi stranami ako zmluvu o úvere podľa ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, avšak zároveň ako spotrebiteľský vzťah v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Zmluva o úvere ako zmluvný typ je síce upravená v Obchodnom zákonníku, čo však nevyklučuje možnosť a povinnosť súdu aplikovať na ten istý právny vzťah i ustanovenia spotrebiteľského práva slúžiace na ochranu spotrebiteľa.

9. Listom zo dňa 23.01.2017 žalobca oznámil žalovaným, že vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 23.01.2017 a žiadal vrátiť celú dlžnú sumu, nakoľko nedošlo k úhrade dlžných splátok. Nebolo sporné, že žalovaná 1/ predmetný list obsahujúci vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru prevzala dňa 27.01.2017. Na rovnakú adresu bolo doručované zosplatenie aj žalovanému 2/. Z obsahu predloženej doručky v konaní vyplýva, že žalovaný 2/ zásielku neprevzal a táto bola žalobcovi vrátená dňa 15. februára 2017 s poznámkou „zásielka neprevzatá v odbernej lehote“. Odvolací súd uvádza, že pre účinne doručenie právneho úkonu jeho adresátovi sa nevyžaduje to, aby adresát právneho úkonu zásielku prevzal. Podstatná je skutočnosť, že adresát právneho úkonu mal možnosť sa s obsahom zásielky oboznámiť. Táto možnosť oboznámiť sa s obsahom zásielky bola žalovanému 2/ poskytnutá. Žalovaný 2/ žalobcovi neoznámil, že sa na danej adrese nebude zdržiavať a že žiada doručovať zásielky na inú adresu. Predmetná zásielka obsahujúca oznámenie o zosplatení úveru preto bola žalovaným 1/, 2/ riadne doručená.

10. Podmienkou k tomu, aby žalobca ako veriteľ mohol požadovať zaplatenie celej pohľadávky, a teda aby mohol pristúpiť k zosplateniu je skutočnosť, že táto možnosť bola zmluvnými stranami dohodnutá v zmysle §565 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd konštatuje, že táto dohoda vyplývala z článku X. predmetnej zmluvy o úvere, a teda veriteľ bol oprávnený vyhlásiť splatnosť úveru. Zároveň zákon vzhľadom na spotrebiteľský charakter predmetnej zmluvy vyžaduje, aby boli dodržané ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že dodávateľ môže uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru listom zo dňa 23.01.2017 v predmetnej veci predchádzalo oznámenie veriteľa zo dňa 10.11.2016, ktoré žalobca zaslal na adresu žalovaných, ktoré si však žalovaní neprevzali v odbernej lehote a zásielky, ktoré boli žalobcovi vrátené dňa 03.12.2016, resp.05.12.2016, a teda viac ako 15 dní pred vyhlásením splatnosti úveru. V tomto oznámení zároveň žalobca uviedol, že k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti dôjde preto, že žalovaní neuhradili dlžné splátky, vrátane splátky za mesiac november 2016. Bola tak dodržaná aj podmienka omeškania so zaplatením splátky viac ako 3 mesiace. Podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti tak boli dodržané a námietky žalovaných boli nedôvodné.

11. Odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie nezistil absenciu náležitostí predmetnej zmluvy o úvere, ktorá by modifikovala žalobcom uplatnený nárok. Žalovaní namietali, že zmluva obsahuje nesprávny výpočet RPMN v prípade poskytnutého medziúveru. Odvolací súd po preskúmaní uvádzanej hodnoty RPMN v zmluve pre danú výšku medziúveru, úrokovú sadzbu, výšku splátky, dodatočných nákladov a dobu trvania úveru po dosadení uvedených údajov do výpočtového vzorca konštatuje, že tento bol uvedený správne, pre medziúver vo výške 7,05 % p.a.

12. Odvolací súd sa stotožnil aj s právnym názorom súdu prvej inštancie týkajúcim sa namietaného poplatku za poskytnutie úveru vo výške 120,- eur. Právo na odplatu za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky vyplýva z § 499 Obchodného zákonníka. Žiadne zákonné ustanovenie nevyklučuje právo požadovať odplatu za poskytnutie úveru. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na ustanovenie § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré okrem zákazu existencie neprijateľných podmienok (ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa) v spotrebiteľskej zmluve, obsahuje aj výnimky, kedy zmluva môže neprijateľné podmienky obsahovať. Takouto je, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Poplatok za poskytnutie úveru predstavuje finančný záväzok spotrebiteľa, ktorý slúži výslovne záujmom dodávateľa, a to bez primeraného plnenia zo strany dodávateľa v prospech spotrebiteľa. Odplata za dojednanie záväzku poskytnúť úver je ale súčasťou hlavného predmetu plnenia / hlavným predmetom plnenia. Predstavuje rovnako dôležitú zložku ako napr. dojednanie úrokov. Odplata za dojednanie záväzku poskytnúť úver vykazuje preto relevantný parameter hlavného predmetu, čo akúkoľvek zmluvnú podmienku, ktorá sa ho týka, vylučuje z prieskumu neprijateľnosti s výnimkou prieskumu toho, či ide o zmluvnú podmienku, ktorá je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Dojednanie odplaty za poskytnutie záväzku tieto atribúty spĺňalo, preto nešlo o dojednanie neplatné.

13. Podľa § 103 Občianskeho zákonníka, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

14. Čo sa týka námietky žalovaných týkajúcej sa premlčania nároku žalobcu vznesenej v odvolacom konaní, odvolací súd uvádza, že nárok žalobcu nie je premlčaný. Začiatok plynutia premlčacej doby je v prípade dohody o plnení v splátkach upravený v ust. § 103 Občianskeho zákonníka, ktorý viaže v prípade zročnosti celého dlhu (§565 Občianskeho zákonníka) začiatok plynutia premlčacej doby odo dňa nesplnenej splátky. Odvolací súd uvádza, že v tejto súvislosti ide o splátku, pre ktorú došlo k zosplatneniu. V predmetnej veci bola takouto splátkou, splátka splatná v mesiaci november 2016 (splatnosť splátky 15 dňa v mesiaci), t. j. 15.11.2016, ako vyplýva z oznámenie veriteľa zo dňa 10.11.2016. Premlčacia lehota je trojročná, a v danom prípade by uplynula dňa 15.11.2019. Žalobca uplatnil nárok na súde dňa 09.04.2018, a teda nárok žalobcu nebol premlčaný. Námietky žalovaných tak boli nedôvodné. Rovnako neboli dôvodné námietky žalobcu týkajúce sa absencie náležitostí podaného odvolania. Žalovaní podané odvolanie elektronicky doplnili písomne v zákonom požadovanej lehote, ktoré obsahovalo podpis žalovaných. Podľa názoru odvolacieho súdu, podanie žalovaných obsahovalo aj ďalšie náležitosti, vrátane uvedenia odvolacích dôvodov, a preto nebol dôvod, aby odvolací súd podané odvolanie odmietol a nepristúpil tak k vecnému prieskumu predmetnej veci.

15. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej vyhovujúcej časti I. a vo výrokovej časti III. o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

16. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods.1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca. Odvolací súd preto priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).